

leben a megváltás megfordítása. Mert csak egyetlen mű van, a megváltás. Aki nem ezt építi, rombol. Henoch tudta. Henoch sokat tudott, mert az Úr Kamasza volt és Matatron, a világ helytartója és a Megváltót még mielőtt az megszületett, látta. Csak egyetlen mű van, a megváltás. Az Antikrisztus az a személytelen hatalom, amely ezt a művet aláassa és meg akarja semmisíteni és megfordítani. Mivel ő maga nem inkarnálódhat, tevékenységét azon az emberen keresztül fejt ki, aki neki meghódol és aki őt szolgálja. Mert ki vagyunk neki adva. Neki most fensőbb hatalom adatott (exousia). Az Antikrisztust nem ismerhetem meg, mert nem lény és nem is lehet az. De tevékenységét felismerem arról, hogy a Megváltót örökké meg akarja feszíteni és a megváltást meg akarja fordítani.

A paradicsomot beszennyezte, Isten országát nem fogja tudni összetörni. Ezt a fogadalmat most nekünk, itt, e végső napok örületében az Úr kezébe le kell tennünk.

Az Antikrisztus tevékenysége kellő távlatból nézve travesztia és paródia és így a legnagyobb mértékben komikus. A baj csak az, hogy a rémülettől és a reszketéstől nem tudunk rajta nevetni. A személytelen hatalom megkísérli a megváltást visszacsinálni és az egyetlen művet szétrombolni és a megvalósulást lehetetlenné tenni. Elég ízetlen. Nevetni való. A borzalomnak és a komédiának az a vegyülete, ami egy idő óta az összes, úgynevezett történeti eseményekre annyira jellemző, az irtózat és a fantasztikus bolondság. Meg van engedve. Ki vagyunk neki adva. Minden más megértési kategória szűk és hamis és érvénytelen. Az, ami ma történik, csak eszkatológiai kategóriákkal érthető. Csak így érthető, hogy Hatszázhatvanhat, a szellemtől független, absztrakt létezés, az embertől független történet, Istentől független világ. A személytelen és a személyellenes hatalom. A hivatal és a statisztika és a technokrácia és az erőszak és a hazugság és a szcientifizmus és a rémállam, És éppen ezért az emberi személy hallatlan szenvedése. Légkör, amelyben a márvány megrothad. Íme a bölcsesség.

BÁRDOS LÁSZLÓ VERSEI

Vastüdő

A sóhajlás lehetetlenült

A test kitarja
önző funkcióit.
A gép lihegése
használhatatlan

Másutt a pazarló sóhajok
töprengenek, epednek
munkájuktól függetlenek.

Belőlük lesz a gyerek.

Ez itt a legszűkebbre szabott
ütemek és mozdulatok
színtere.
Az átszemélytelen működés
szégyene.

Sirató

Valami más borzadna meg.

A hárták, a zsigerek, az érrendszer pedig

csak szabályait teljesítené,

ha utat enged a késnek, golyónak – ha eléri a szerszám.

Szakszerű összeroppanás,

érzéstelen éjszaka tudatlan sorrendben vesznek a formák,

vesznek a célok

Éjszaka sincs. Semmiféle tágasság, jelleg, lelkesültség.

Csak ugyanazon vér, nyálka, velő, csonka szivárvány,

untig ismert kirakós játék.

És állhatatos ajkbiggyesztés a látvány fölött,

színén, színe fölött a szétszabdaltatásnak,

eloszlik a figyelem, félrevonulnak az árnyak.

Csak egyvalami, egyetlen

időleges figyelem

szegeződik a roncsra, fuldoklásig szívja fel, amit

vér, nyálka, velő tartani nem bír,

s amiről az iszonyú, zilált anyag

nem felel, nem tud, nem tehet.

Fennmaradás

Valamely törvény tartja-e mégis

a rokkánó lábát, tévedt tagokat?

Föld színén, víz színén látni még:

szívós folyamatosság göngyölege, áthevült

szíjak, erek, sodronyok . . .

Tehetetlenül, nem tehetve e fennmaradásról,

feszült a láb, ernyed a figyelem,

kihagy és szaporáz, átbukdácsol ritmikus görcsein –

él a test, éli a pillanatot. Egykedvűen szívja magába

a holtaktól elhagyott levegőt.

Járnak az izmok, vaksötétben nyelnek és kinyúlnak,

törvényt nem tudnak elszánt, egyetlen jelenükben.